

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.688 van 11 oktober 2001
in de zaak A. 104.259/VII-23.683.**

In zake : de n.v. BRUSSELS RECYCLING CENTER (BRC),
gevestigd te MACHELEN,
Zaventemsesteenweg 63

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BRUSSELS RECYCLING CENTER op 4 mei 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 1 maart 2001 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep zij had ingesteld tegen het besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende weigering van de vergunning voor de exploitatie van een nieuwe breekwerf, gelegen aan de Rittwegerlaan 30 te Machelen, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. LOIX, die loco advocaat H. SEBREGHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert :

“Zoals toegelicht in de uiteenzetting der feiten exploiteert verzoekende partij sedert 1985 een inrichting waarin middels een breekinstallatie grof opbraakmateriaal, zoals beton en opgebroken asfalt wordt gerecycleerd tot een gepast granulaat. Door verzoekende partij wordt deze inrichting uitgebaat te 1831 Machelen, Zaventemsesteenweg 63.

Krachtens de aankoopakte dd. 1977 was dit perceel gelegen in een industriegebied.

Verzoekende partij heeft voor de door haar op het terrein te Machelen, Zaventemsesteenweg 63 gevoerde activiteiten steeds de rechtens vereiste bouw- en milieuvergunningen ontvangen. In de aan verzoekende partij afgeleverde bouw- en milieuvergunningen is er altijd sprake van activiteiten die gevoerd worden in industriegebied !

Tot grote verbazing van verzoekende partij wordt in de milieuvergunning dd. 31 mei 1995, en in strijd met alle eerder door de vergunningsverlenende overheden afgeleverde vergunningen, plots gewag gemaakt van de aanwezigheid van een vermeende bufferzone op het terrein van verzoeker. De planologische bestemming van de grond, zoals opgegeven in het bestreden besluit, blijkt op dat ogenblik onjuist !

In de dd. 19 december 1997 aan verzoeker afgeleverde milieuvergunning wordt gesteld dat 40 % van het terrein van verzoeker in een bufferzone zou zijn gelegen, en in deze zone geen activiteiten meer mogen worden gevoerd. De vergunde bedrijfsgebouwen gelegen in de bufferzone werden hierdoor plotsklaps onbruikbaar. Alle in de zone gevoerde vergunningsplichtige activiteiten werden door het besluit dd. 19 december 1997 onmogelijk gemaakt. Verzoeker heeft door een landmeter-expert, de heer W. DE LANNOY, een situeringsplan laten opstellen waarop de bufferzone duidelijk zichtbaar is in functie van de aanwezige gebouwen en activiteiten.

De bepaling in de milieuvergunning dd. 1997 met betrekking het verbod tot gebruik van de bufferzone, maakt de 'legale' exploitatie aldaar onmogelijk. Dat zulks geen loutere bewering is, doch voor verzoeker ernstige realiteit, moge blijken uit de pro justitia dd. 30 juni 1999 waarin wordt overwogen :

'Ter plaatse en in aanwezigheid van de exploitant DE KEMPENEER Ferdinand, stellen wij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast - ... - dat er een deel van de vergunningsplichtige activiteiten zijnde deel opslag van inert materiaal en asfaltpuin alsook de voedingsbunker van de breekinstallatie, plaatsgrijpen in buffergebied.

Deze toestand is niet in overeenstemming met de bijzondere voorwaarde zoals bepaald in artikel 6, 2° van het Ministerieel Besluit dd. 19 december 1997 aangaande vergunning voor exploitatie van een breekwerf met ref. ... waarin wordt gespecificeerd dat :

'In de bufferzone mogen geen vergunningsplichtige activiteiten plaatsgrijpen'.

Het besluit dd. 19 december 1997 noodzaakt verzoekende partij zodoende tot herlocalisatie nu door de 'inkrimping' het terrein te klein is geworden voor de gevoerde bedrijfsactiviteiten. Door de Afdeling Milieu-Inspectie van AMINAL werd aan verzoeker een terrein voorgesteld gelegen te 1830 Machelen Rittwegerlaan 30, kadastraal bekend als afdeling 1, sectie A3, nummers 468p en 468r. Dit bouwperceel was op de ogenblik van de aankoop krachtens het gewestplan Halle Vilvoorde Asse, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit dd. 7 maart 1977, gelegen in industriezone.

Op advies van de Afdeling Milieu-Inspectie van AMINAL besloot verzoekende partij op 15 december 1999 tot de aankoop van voormelde gronden over te gaan.

Reeds op 8 maart 2000 diende verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in strekkende tot herlocalisatie van haar inrichting naar de nieuw verworven industriegronden. Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw weigert op 1 maart 2001 de afgifte van een milieuvergunning aan verzoeker om een nieuwe breekwerf te exploiteren gelegen te 1830 Machelen, Rittwegerlaan 30, gelet op een gewijzigde planologische toestand dd. 7 juli 2000, nl. de ligging van het terrein in een stedelijk ontwikkelingsgebied i.p.v. een industriezone. Dit besluit verhindert aldus de geplande en tevens noodzakelijke herlocalisatie van de inrichting van verzoeker. Dit besluit betekent concreet dat verzoeker verplicht wordt haar bedrijfsactiviteiten te staken, wat onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt in hoofdte van verzoekende partij. Aangezien verzoekende partij zich genoodzaakt ziet haar activiteiten stop te zetten door de bestreden beslissing, wegens onmogelijkheid tot realisatie van de geplande en strikt noodzakelijke herlocalisatie, is er eenduidig voldaan aan de rechte vereiste aanwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Uw Raad oordeelt in een vaststaande rechtspraak dat het nadeel dat erin bestaat de levensvatbaarheid van de inrichting aan te tasten of in gevaar te brengen, als een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dient te worden beschouwd. Door de herlocalisatie onmogelijk te maken, raakt het bestreden besluit het 'hart van de onderneming', nu de onderneming wegens plaatsgebrek haar activiteiten niet meer kan uitoefenen, zodat verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat. De levensvatbaarheid van verzoekster wordt onbetwistbaar aangetast door de bestreden beslissing";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota onder meer antwoordt dat de beperking van de nuttige bedrijfsoppervlakte op de site, gelegen aan de Zaventemsesteenweg te Machelen, en de beweerdte onmogelijkheid

om de breekwerf op die plaats verder te exploiteren, reeds voortvloeit uit het vroegere (en door de verzoekende partij niet bestreden) vergunningsbesluit van 19 december 1997 waarin uitdrukkelijk is bepaald dat in de bufferzone geen vergunningsplichtige activiteiten mogen plaatsvinden, dat het bovendien niet uitgesloten lijkt dat de breekactiviteiten op de betrokken site verdergezet kunnen worden, eventueel mits vermindering van de verwerkingscapaciteit, en dat dit nog meer het geval zou zijn omdat uit de feiten “onomstotelijk” valt af te leiden dat de bufferzone momenteel nog gebruikt wordt door de exploitant; dat zij voorts een aantal pistes suggereert waardoor het beweerde nadeel door de verzoekende partij zelf ongedaan kan worden gemaakt (bv. tijdelijk werken via onderaanneming, of, met het oog op een definitieve oplossing, gewoonweg een “juridisch geschikt” perceel aankopen) en tot de conclusie komt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet van aard is het voortbestaan van de verzoekende partij ernstig in het gedrang te kunnen brengen;

2.2. Overwegende dat de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is vervuld om de volgende redenen :

2.2.1. De verzoekende partij heeft de kwestieuze vergunningsaanvraag ingediend om haar bestaande breekwerf, die -gelegen zijnde in een bufferzone-gedeeltelijk zonevreemd is, te herlocaliseren.

Aldus kan worden aangenomen dat het bestreden besluit de onmiddellijke uitvoering van dat plan dwarsboomt.

2.2.2. Uit de voorliggende gegevens van de zaak blijkt echter dat de totale oppervlakte van de site waarop thans, op grond van de lopende milieuvergunning, wordt geëxploiteerd, circa 1,6 ha beslaat.

Er wordt niet betwist dat het gedeelte van die site dat tot bufferzone werd bestemd, ongeveer 40 % van de gronden uitmaakt.

Dienaangaande komt de verzoekende partij in haar uiteenzetting niet verder dan de blote bewering dat die bestemming haar “zodoende” noodzaakt te herlocaliseren.

Met dergelijke voorts niet concreet gestoffeerde bewering, toont die partij echter op de eerste plaats die “noodzaak” niet aan, en ten tweede toont zij minstens niet aan dat zij gedurende het normale verloop van de annulatieprocedure verplicht is haar thans nog vergunde bedrijfsactiviteiten te staken.

2.2.3. Bovendien moet worden vastgesteld dat die beweerd noodzakelijkheid voortvloeit uit het besluit van 19 december 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling, waarin verbod wordt opgelegd vergunningplichtige activiteiten uit te oefenen in het tot bufferzone bestemde gedeelte van het terrein, en uit die planbestemming.

Indien de bedrijfsactiviteiten van die partij daadwerkelijk zouden moeten gestaakt worden, zou dit op de eerste plaats daar uit voortvloeien, en pas secundair uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

2.2.4. Uit het bovenstaande dient besloten te worden dat de aangevoerde nadelen niet concreet zijn aangetoond, en dat deze bovendien niet voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf oktober tweeduizend en een, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.